

השנה, הטקס היה אחר. ולכל פרט בו היתה משמעות וקשר לסך ההתחוללות על הבמה. לכן, מצורפות מילות השירים, שתוכנן קשור להקראות.

20 שנה לרצח ראש הממשלה יצחק רבין

יזכור

יזכור עם ישראל את יצחק בן רוזה ונחמיה רבין, חייל, מפקד ומצביא, מדינאי חולם ומגשים אשר נקטף מעולם העשייה והחזון בכדורי המרצח בן עמנו. **נזכור** את הרעות אשר ליוותה את דמותו, דמות החייל הלוחם והמפקד, שר צבאות ישראל, מאז ימי הפלמ"ח וצה"ל. **נזכור** את האדם אשר ייחל כל ימיו להגיע אל היום שבו יוכל לכתת את חרבו למזמרה, לשבת תחת גפנו ותחת תאנתו באין מחריד ולהנות מפרי השלום. **נזכור** את המדינאי אשר חזה עתיד אחר לעם ישראל – עתיד של חברה צודקת יותר, עתיד שבו נשב לבטח בארצנו ובשלום עם שכנינו, עתיד שנגדע על ידי מרצח בן עמנו. **יזכור** וינצור עם ישראל את זיכרו של ראש ממשלת ישראל ושר הביטחון, יצחק רבין זיכרונו לברכה אשר נרצח במאבק על השלום. **יזכור** עם ישראל את המעשה הנפשע ויתאבל על חזון ושליחות אשר חדלו ועל חברה שלמה שנפגעה.

דברים לטקס 20 שנה לרצח רבין בדגניה – שיזף שושני

זה זמן שהקיטוב בין חלקי החברה הישראלית הינו עצום והקיצוניים מכתובים לכל צד את תדמיתו, דעותיו ואיפיונו. אך הם הקיצוניים, טועים ומוליכים אחריהם שולל את החברה הישראלית כולה.

אלו המתהדרים בדגל ובציונות ומוצאים בהם מחסה מכל אלימות ופשע אשר הם עושים. הם הלוקחים את תורת המוסר והצדק של ישראל ועושים בה שפטים בשם ערכים זרים ובזויים, אלו הם "מטמאי הדרך".

והם, אשר מצד המתרס השני, השוכחים כל דרך ייסורי עמם, המשתמשים בשם "השלום" ו"הליברליות" לכאורה כדי לפרק את מדינתם-מדינתו מבסיס קיומה. הם אשר מתכחשים לעובדה כי שלום בין ישראל למדינות הסובבות אותה חייב בעצם ביסוסה של ישראל כמדינת לאום יהודית ודמוקרטית. אלו הם "אובדי הדרך".

אלה ואלה טועים וחוטעים לאומה, אך איה המאבק כנגדם?

קטנתי

מילים: מן המקורות, לחן: יונתן רזאל

קטנתי מכל החסדים

ומכל האמת

אשר עשית את עבדך

כי במקלי עברתי את הירדן

עתה הייתי לשני מחנות

הצילני נא

הצילני נא

הצילני נא

כי חסדך גדול עלי

והצלת נפשי משאול תחתיה

מתוך: חינוך להומאניות בעתות מלחמה מאת יגאל אלון.

לכאורה, הומאניות ומלחמה הן תרתי דסיתרי, אין ספק כי תנאי מצור, הרג והרס רכוש – אינם תנאים אופטימליים לחינוכו של אדם.

אם נניח שכך הוא המצב, האם כלום בידינו למנוע את הדבר? **אני מאמין שכן**. ראש לכל, על ידי כך שנהיה מודעים למצב.

עובדה היסטורית וגיאוגרפית היא, שתמיד יחיה בקרבנו מיעוט ערבי ניכר, ותמיד תהיה מדינת ישראל מוקפת בארצות ערב. אילו נשאלתי כיצד, לדעתי, יש לנהוג במיעוט הערבי, אזי תשובתי היא: כפי שהייתי רוצה שינהגו בכל מיעוט יהודי בארצות תפוצותיו של העם, בנוסף לזאת

עם כל המרירות המובנת שבלב יהודים רבים כלפי הערבים, חלילה לנו מלהתיר לרגשות הזעם שלנו להפוך לתודעת איבה. השנאה לאויב איננה תנאי לרוח לחימה. לשם כך די באהבת העם והארץ. לעומת זאת עלולה השנאה להיות מכשול בדרך המוליכה לשלום. יתר על כן: היא עלולה להפוך לסם שירעיל, ברבות הימים את נפשותינו אנו.

עלינו להעמיק את המגע החברתי בין יהודים לערבים. בראש ובראשונה אמורים

הדברים בדורות הצעירים. נראה לי, כי יש לעודד יותר ויותר תלמידים יהודים לרכוש את השפה הערבית כשפה שנייה, ולו גם על חשבון לשון אירופאית. כמו כן עלינו להרבות בהפגשת תלמידים יהודים וערבים, אם בבתי הספר מעורבים ביישובים המעורבים, ואם במפגשים בין בתי ספר שכנים באזורים כפריים. יש להקדיש תשומת לב מיוחדת ללמוד המזרח התיכון, ובצד הביקורת – להציג את היפה שבהיסטוריה ובתרבות הערבית. דבר זה יוביל אותנו אל השלום שדווקא משום שידענו שנים ארוכות של התנגשויות ומלחמות, חובה עלינו לחבר את הדור הצעיר ואת העם כולו לרעיון השלום, שהוא לפי שעה בבחינת "והיה באחרית הימים".

כי דור שיחדל להאמין בשלום, יחדל להאמין בפתרונות מדיניים, ועל כן גם יחדל מלחתור לשלום, וישליך יהבו על המלחמה המתמדת כדרך קיום יחידה. דור שיחדל להאמין בשלום, הן כערך אנושי – מוסרי והן כיעד מדיני שראוי להיאבק עליו וללכת לקראתו, הלכה למעשה – דור כזה עלול להפוך, חלילה לבעל מום רוחני, שסולם ערכיו מעוות ושבור. יתרה מזו: דור כזה עלול גם להחמיץ את השלום, כשהסיטואציה ההיסטורית תזמן אותו.

דברים שנאמרו "מאחורי המסכות" (לא לפי סדר ההקראה) – שמטרתם היא חשיפה לרעיון. אין קשר בין דעותיו של מי שהקריא את הקטע לבין תוכן הקטע, ולכן – המסכות.

- אין פרטנר. הם איבדו עצמם לחלוטין. הגייס החמישי הזה לא רוצה דבר מאיתנו פרט לאדמתנו ולדמנו. הגיע הזמן לעשות מעשה.
- מאז שנכתב השיא "כולנו מדברים על שלום", הרבה השתנה כאן. "שלום" נהיה נושא שיחה של פעם. עכשו, ביטחון נהיה שם המשחק. לדעתי, שלום זה כבר מסלול אבוד, והשיח סביב טרנספר נהיה פתאום רגוע ופחות קיצוני.
- מבחינתי, יש פה מקום למדינה אחת, אבל כן חשוב לי לדאוג לפלשטינים, גכי גם אנחנו היינו פעם מיעוט. אני ממש לא יודע איך אפשר לפתור את הבעיה הזאת, ואני לא מקנא במי שצריך לפתור אותה.
- במחינתי, אין להם באמת סיבה להיות פה. זה שהם פה זה פשוט תוצאה של תעמולה, והדת הזאת שלהם! כל פיתרון שיגרום להם לא להיות פה הוא טוב מבחינתי.
- אני מאמינה בלב שלם שכל אדם הוא אדם. אין כזה דבר "כולם", ואין עם שלם שניתן להכתימו בגלל הקיצוניים שבו. אני עדיין מאמינה שרוב האנשים בצד השני רק רוצים לחיות בשקט.
- מגיל קטן מלמדים אותנו שלכל בעיה יש פיתרון, ולכל ילד מאחלים שלא ילך לצבא. אז לעולם אל תפסיקו. אל תפסיקו להאמין ואל תפסיקו להגיד לנו שעוד מעט לא נצטרך צבא. השלום יגיע, אבל רק בזכותנו.
- הדור שלנו, הדור שלי, נולד לאחר הרצח. אפשר לקרוא לנו "ילדי האמונה". הייתה כל כך הרבה תקווה שאנחנו נפיק מהרצח הזה, מהדרך הברוטלית בה השתיקו את הדמוקרטיה, משהו אחר. משהו חדש. משהו, שיראה שרידים של תקווה שהייתה לפני 20 שנה.

- כשאני גולש לי בפייסבוק או סתם באינטרנט, זה בכלל לא נראה לי כאילו אנחנו רוצים שלום. להפך. אני מרגיש שהמלחמה כבר התחילה מזמן. אני חושב שדעות שונות הן בסיס לשיחה, לא למלחמה.

רקפות בין הסלעים

מילים ולחן: אריאל הרוביץ

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבוץ בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים

בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החיטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה..

אחרי השיר רקפות, עלו החברה לבמה, ובהמשך לשיר "כמו רקפות בין הסלעים... הפנים של הארץ מתחבאים" הם סיפרו על התרומה שלהם (רובם פעילים ביותר מענין אחד. על הבמה הם אמרו כותרת אחת בלבד):

ענבר פיין מתנדב בבית יעל, גלעד ואמיר – שינשינים כאן בדגניה, זיו דגן מתנדב בנוער העובד והלומד, גיא עבאדי – מתנדב ב"יוצרוק" – נוער אקטיבי ועוזר מאמן כדורסל, אוריין ורשבסקי מתנדבת בחינוך, עמית שגיא מתנדבת כעוזרת מאמן כדורעף, מיקה עבאדי מתנדבת בנוער העובד והלומד, שיזף שושני מתנדב בנוער העבודה.

הקטע הבא נכתב בידי שי שושני ותאיר ברהון כמדריכי הצריפיה, שבוע לאחר הרצח.

דברים שרצינו לומר

הלם, זעזוע וזעם עצור היו השבוע נחלת כולנו בצריפיה, כשאר אזרחי מדינת ישראל עמדנו כבחלום בלהות, כבסיוט שלא דמיינו בלבנו שיהפוך ויהיה נחלת כל אחד ואחד מאיתנו.

ההלם והרגשת הריקנות כאילו השתלטה על כל האופטימיות ושמחת החיים של חלקנו שנכח בעצרת "כן לשלום לא לאלימות", אותה עצרת שהפכה ממפגן של אופטימיות ותקווה, למחזה שכאילו נלקח ממקומות אפלים ורחוקים. אך הנוער שלנו הוא מקור האופטימיות והתקווה.

אני, שאך לפני שבועיים צעדתי עם אותו נוער יהודי, ישראלי גאה, הנושא בגאון את דגל מדינת ישראל במחנה טרבלינקה, אושוויץ, בירקנאו ומיידנאק, אותו נוער שנפשו וערכיו דוחים את האלימות ומחפשים את ערכי השלום והתקווה, זהו אותו נוער שצעד איתנו ועבר על פני ארונו של יצחק רבין ז"ל והזיל דמעה על מנהיג, מצביא ומדינאי שייצג עבורם, כמו עבור כולנו תפישת עולם שהיא עולם ומלואו. מדהימה העובדה, כיצד הנוער שלנו, כחלק מאותם עשרות אלפי בני נוער ישבו והדליקו נרות נשמה ומיאנו לעזוב.

אך כמו שרבים מהם חזרו ואמרו, כמו משננים תפילה, המנהיג הלך ולא ישוב עוד, אך אנו הנוער נחיייה את ערכי התקווה לשלום, לביטחון ולאופטימיות אותם ציווה לנו האדם והמנהיג בלכתו.

שי ותאיר

בשם בני ובנות הצריפיה

אני ואתה

מילים: אריק איינשטיין, לחן: מיקי גבריאלוב

אני ואתה נשנה את העולם,
אני ואתה אז יבואו כבר כולם,
אמרו את זה קודם לפני,
לא משנה - אני ואתה נשנה את העולם.

אני ואתה ננסה מהתחלה,
יהיה לנו רע, אין דבר זה לא נורא,
אמרו את זה קודם לפני,
זה לא משנה - אני ואתה נשנה את העולם.

אני ואתה נשנה את העולם,

סיכום: קהל נכבד.

כמידי שנה, אנו חברי הצריפיה עורכים את הטקס לזכרו של יצחק רבין.
השנה החלטנו לעשות טקס קצת אחר, מכיוון שאנו כבני הנוער רואים עצמנו כמובילי דרך
של שינוי חברתי והדברות.